У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 152. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го СЕРПНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, AUGUST 19, 1971 No. 152. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 18 серпня 1971

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ ЗДОРОВ'Я, ОСВІТИ І ОБЕЗПЕЧЕННЯ Елліот Ричардсон передав на розгляд Конгресу 250-сторінковий звіт, в якому подані рекомендації про зміни у видаванні дозволів на лікарську практику. З одного боку, видавання нових „ліцензій" сприятиме тому, що в галузі лікарської опіки зможуть працювати більше відповідних людей, а з другого — будуть поставлені підвищені умови до лікарів і взагалі медичного персоналу. В ділянці медичної опіки в ЗСА відчувається велика нестача фахівців.

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД ЗСА У ВАШИНГТОНІ виніс рішення, за яким телевізійні станції, котрі рекламують продажу автомобілів, мусять також при тім повідомляти, що автомобілі занечищують повітря отруйними газами. Дотепер телевізія була змушена законом передавати відомості про затруювання атмосфери й шкоду для здоров'я лише під час реклямування тютюнових виробів.

У ФОРТІ МЕК ПІРСОН РОЗПОЧАЛОСЬ ПЕРЕСЛУХУВАННЯ справи капітана Американської Армії у В'єтнамі Ернеста Медіни, обвинуваченого у вбивстві багатьох цивільних в'єтнамців у селищі Мілай. Однак, як сказав обвинувачувач на суді, капітан Медіна „не давав наказа вбивати в Мілаї, але він також не втрутився в справу, коли його вояки стріляли по цивільних".

ДРУЖИНА ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ВІДБУВАЄ подорож по різних стейтах, де вона передає частину землі, власність Федерального Уряду, в розпорядження стейтових і місцевих властей, для влаштування там місць відпочинку, парків тощо. Разом буде передано такої землі вартістю в 10 мільйонів долярів. У Баттл Крік, Миш., п-і Ніксон вітало багато зібраних людей.

МІСЬКА РАДА НЮ ЙОРКУ ВСТАНОВИЛА, що для міста буде коштувати значно дорожче посилати матір, яка дістає соціяльну допомогу, до праці, аніж далі такій матері допомагати. Якщо така мати піде до праці, то треба буде окремо плятити за догляд над її дітьми та покривати інші видатки, що ніяк не калькулюється.

КОМИШИНЕР НЮЙОРКСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ МОРФІ повідомив, що останнім часом суди почали давати гостріші присуди жінкам, які займаються торгівлею своїм тілом. У Ню Йорку поліція далі провадить боротьбу з проституцією і порнографією.

У СВІТІ

РУМУНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НІКОЛАЙ ЧАУШЕСКУ ЗАЯВИВ знову, що Румунія зберігатиме добрі відносини з Комуністичним Китаєм і ступатиме „власним шляхом до соціялізму". „Хочемо бути вільними господарями у своєму краю" — заявив той лідер румунських комуністів, відповідаючи очевидячки на нові „перестороги" збоку московських та інспірованих Москвою сателітських газет. У Букарешті перебувала делеґація китайських комуністів під проводом Лі Тех-ченґа. Вона прибула вже до столиці Альбанії Тірани.

БОЛГАРІЯ ПЕРЕВОДИТЬ зміни у своїх амбасадах у країнах Близького Сходу й Африки, у зв'язку з видаленням з Судану болгарського амбасадора під закидом його участи у змові проти тамошнього режиму. Амбасадор в Єгипті і Сомалії, Любомир Димітров, перенесений до Греції. Його одноіменник, Райко Димітров, відкликаний із становища амбасадора в Ємені, де арештовано десяток старшин за їх зв'язки з комуністичними амбасадорами.

ІНДІЯ ГОТОВА підписати із З'єднаними Стейтами такий сам договір, як його підписала з Совєтами — заявив індійський міністер закордонних справ Сваран Сінь демократичному сенаторові Едвардові Кеннеді, який впродовж тижня був в Індії і відвідував тамошні табори східньо-пакістанських втікачів. Кеннеді заявив, що Пакістан переводить ґеноцид супроти бенґальського населення у Східньому Пакістані. Західні дипломати вважають, що пакістанські вояки вбили кругло 200.000 осіб у Східньому Пакістані. Кеннеді заявив на пресовій конференції у столиці Індії Ню Делі, що „єдиною виною Шейха Муїбура Рахмана (що його мали судити у Пакістані, як „зрадника") було те, що він виграв вибори". Едвард Кеннеді заповів, що він буде боротися у Вашинґтоні за припинення всякої допомоги Пакістанові, поки не буде політичного замирення у Східньому Пакістані. Пакістанський уряд скасував візу, яку видав був сенаторові Кеннеді, і не допустив його до Пакістану.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ РОЗПОЧАВСЯ страйк тамошніх робітників і службовиків - католиків, які перейшли з тактики терору до тактики „цивільного непослуху". Багато крамниць закриті, багато фабрик і установ працюють із куди зменшеним числом затруднених.

УРЯД КАМБОДЖІ НЕ Є ЩАСЛИВИЙ, що у воєнних операціях проти комуністів помагають йому південно-в'єтнамські з'єднання: з даних околиць наспіли скарги, що південно - в'єтнамські вояки допускаються грабунків та насильства над місцевим населенням. Створено спільну комісію для розгляду тих скарг, а уряд Камбоджі плянує заступити південних в'єтнамців власними вояками.

Д-р Еллсберґ не признається до вини

Лос Анджелес. — На суді в Лос Анджелесі д-р Даніел Еллсберґ заявив, що він не почуває себе винним за те, що мав у посіданні таємні документи з Пентаґону і що їх скопіював. Колишній співробітник Департаменту Оборони, д-р Д. Еллсберґ прибув на суд у товаристві своїх двох адвокатів-оборонців: проф. Чарлза Нессона з Гарвардської Юридичної Школи і адвоката Леонарда Будіна з Ню Йорку. Він хоче обернути свій процес у політичний, твердячи, що населення країни має знати про все, що стосується війни у В'єтнамі. Д-р Еллсберґ не заперечує, що він мав таємні документи з Пентаґону, скопіював їх і передав для публікацій в пресі, але він вважає, що це не злочин супроти держави і народу. Його приятель Антоні Руссо, який відмовився свідчити перед федеральним судом у справі д-ра Еллсберґа, сам зголосився на поліції і вже сидить у в'язниці. Головою суду в процесі д-ра Еллсберґа буде Вілліям Метью Бирн, демократ, активний за президента Джансона. Він був прокурором ЗСА в Лос Анджелесі а також очолював Комісію Скрентона, яка досліджувала неспокої в студентських містечках.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ ДО ЖЕРТВ І ПРАЦІ, ЩОБ ЗСА УВІЙШЛИ В ЕРУ НОВОГО ДОБРОБУТУ. ІЗ ПОВНИМ ЗАТРУДНЕННЯМ І БЕЗ ВІЙНИ

Ню Йорк. — Свою промову виголошену тут у вівторок 17 серпня ц.р. на зібранні провідників 6 500 відділів католицької організації „Лицарі Колюмба", які діють на терені ЗСА і Канади й об'єднують яких 1,2 мільйона членів, президент Ніксон присвятив в основному питанням започаткованої ним нової економічної програми. З'ясовуючи три головні завдання цієї програми: створення більше місць праці, припинення зросту коштів прожитку й оборону доляра перед атаками міжнародної спекуляції, Президент закликав до жертв і посиленої праці, щоб вивести З'єднані Стейти Америки із теперішньої кризової ситуації й увести їх в еру нового добробуту із повним затрудненням для всіх і без війни. Щоб добитися цього — казав Президент — і щоб американська нація залишилася великою і певною свого великого призначення, треба зусильної праці, жертв і посвяти не тільки уряду, але й цілої нації, яка від самих своїх початків була прикладом служіння людству й ідеалам свободи і яка виросла в могутню державу силами й засобами мільйонів іміґрантів, що прибували сюди з усіх країн світу. „Сьогодні живемо в часі — стверджував Ніксон — коли всі люди й нації мають повну спромогу зламати тиранію депресій й формувати наше майбутнє за праобразом наших надій. Живемо в час, коли є повна можливість досягти того, чого досі може й не мали американці — а саме повної ґенерації миру. Живемо в добу, коли вільна економічна система ЗСА може дати те, чого не мали американці протягом останніх 15 років — новий добробут із повним затрудненням і без війни. Сьогодні це найвищі ідеали Америки, найвищі ідеали кожної нації. Не можна досягти цих цілей, резиґнуючи із сили боронити свободу... Ми не можемо дозволити взяти верх в народі апостолам дефетизму і зневіри в моральну силу Америки. Ми є нацією число один економічно між націями світу. Ми не можемо зупинятися і втрачати економічне керівництво в світі. Ми не можемо відвертатися до себе самих й попадати в новий ізоляціонізм, не зважаючи на всі спокуси до цього." В дальшому своєї промови Президент закликав американців допомогти йому й урядові у проведенні заповіджених економічних реформ і заходів, не зважаючи й на те, що воно не легко працюючим людям резиґнувати хочби й тимчасово із належної їм підвишки заробітних платень, так же само, як не легко промисловцям і купцям погоджуватися на замороження цін в той час, як прибутки з продукції дуже мізерні і як не легко федеральним службовцям працювати за меншу платню, як індустрійні чи інші робітники. Наприкінці своєї промови Президент виступив проти дефетистів і тих, що критикують американську систему, її інституції, її збройні сили і хотіли б своєю критикою звести американську націю в нівець, стверджуючи, що це легко критикувати, але тяжче йти на жертви і працювати ,щоб американська нація йшла вгору, а не вниз. Виступив президент Ніксон також і проти тих, що хотіли б збільшувати свої багатства чи й репутацію шляхом „випродування Америки".

Уряд вимагає припинити всі страйки в період замороження цін і платень

Вашинґтон.— Адміністрація президента Ніксона звернулася у вівторок 17 серпня ц.р. із закликом до яких 150 000 робітників, що беруть участь в започаткованих ними понад 350 страйках на території всієї країни, щоб вони припинили ці страйки і повернулися до праці під час усього 90-денного періоду встановленого розпорядком Президента про замороження цін і заробітних платень. Із цією вимогою виступив головний федеральний медіятор Дж. Кортіс Кавнтс, закликаючи водночас із цим зорганізований у професійних спілках світ праці не починати нових страйків в цьому періоді. Контракти страйкуючих тепер робітників залишилися в наслідок встановленого замороження заробітних платень невирішеними й тому ці робітники опинилися в гіршій ситуації, як члени тих спілок, які підписали нові контракти ще перед 15-им серпня. Крім страйкуючих 150 000 робітників, нез'ясована залишається справа нових контрактів для яких 900 000 робітників, які мали б бути підписані саме тепер у найближчих трьох місяцях. З цього приводу президент АФП-КІО Дж. Міні визначив замороження цін і заробітних платень, як дискримінаційну супроти робітництва реформу.

Президент Ніксон обіцяє допомогу для парохіяльних шкіл

Ню Йорк. — Президент Ричард Ніксон виступив у вівторок увечері 17 серпня в готелі „Валдорф-Асторія" перед 1.500 делеґатами католицької організації „Лицарі Колюмба", в присутності нюйоркського архиєпископа кардинала Теренса Кука. Президент сказав, що він не залишить напоталу парохіяльне шкільництво, яке переживає тепер великі економічні труднощі: „В час, коли парохіяльні школи зачиняються одна щоденно, ми повинні спинити цю тенденцію, і ви можете розраховувати на мою підтримку в цій справі". Президент Ніксон сказав також, що діти „великого народу у цей великий час" повинні бути добре виховані і мати моральні, духові й релігійні вартості. Всі півтори тисячі учасників 89-ої щорічної зустрічі організації „Лицарі Колюмба" вітали оваційно цю заяву Президента. Перед ним промовляв кардинал Т. Кук, який сказав, що позбавлення економічної урядової допомоги парохіяльних шкіл є дискримінуючим і, як таке — позбавляє батьків тих учнів їхніх конституційних прав. У липні ц. р. Найвищий Суд ЗСА визнав, що економічна допомога парохіяльним школам збоку федерального уряду чи стейтів є не конституційною. Проти допомоги голосували 8 осіб з усіх 9 членів Найвищого Суду. Таким чином, заява кардинала Т. Кука відносилась до рішення Найвищого Суду, з яким не погоджуються найвищі провідники американського католицького світу. Кардинал зазначив, що не зважаючи на таке дискримінуюче рішення Найвищого Суду, „треба знайти і будуть знайдені практичні засоби допомоги батькам, діти яких ходять не до публічних шкіл".

Економічні реформи Ніксона створили атмосферу непевности й занепокоєння в міжнародному фінансовому світі

Лондон. — Проголошення надзвичайного 10-відсоткового мита на всі імпортовані до Америки товари і припинення обміну закордонного доляра на золото створило атмосферу непевности і заколоту у закордонному фінансовому і промислово-торговельному світі, який рахується з можливістю девальвації доляра. У зв'язку з цим відбуваються і в найближчому часі будуть відбуватися гарячкові наради, які охоплять економічний світ Західньої Европи, Америки і Японії. У Брюсселі майже безперервно відбуваються наради Монетарної Комісії 6-ох членських держав Европейської Економічної Спільноти. Відбулися засідання ради міністрів у Франції, Західній Німеччині, Італії і Швайцарії у зв'язку з новою господарською ситуацією, яку створює можлевість піднесення вартости всіх закордонних валют у реляції до доляра. Покищо не передбачується швидкої ревальвації закордонних валют, тим паче, що проти цього висловилась Японія. На засіданні японського уряду, яке відбулося в минулий вівторок 17 серпня, був приявним також директор японського Державного банку Тадаші Сасакі. Одноково він, як міністер фінансів Мікіо Мізута висловилися за збереження теперішнього курсу японського єна. Японський державний банк підтримав доляра закупивши на біржі 690 мільйонів долярів. Хоча европейські біржі були закриті — японські були відчинені. Під кінець цього тижня відбудеться у Вашинґтоні засідання так званої внутрішньої Ради Міжнародного Монетарного Фонду, що його становлять 10 високорозвинених країн світу, в тому числі Японія. В найближчу суботу відбудеться в Гонолюлю нарада американських і японських бизнесменів а на 9-го вересня визначено у Вашинґтоні японсько-американську конференцію на міністерському рівні. 10 відсотковий надзвичайний податок, наложений на весь імпорт до Америки заторкує 90 відс. японських товарів, а японський експорт до Америки становить одну третю японського експорту до всіх країн світу. Тому голос Японії в цих справах дуже важливий.

Пекін підриває совєтські й американські впливи в різних країнах світу

Теґеран. — Іран офіційно визнав комуністичний режим у Китаї за „єдиного леґального репрезентанта Китаю". Вільно-китайський амбасадор виїхав з Теґерану й уряд Вільного Китаю на Тайвані (Формозі) проголосив, що Вільний Китай „припиняє" зв'язки з Іраном. Так само Туреччина визнала Комуністичний Китай. Таким чином усі члени так званого Центрального Пакту, що охоплює Британію, Іран, Туреччину й Пакістан, вже визнали Комуністичний Китай. В найближчому часі мають визнати Комуністичний Китай також Греція і Ливан. Це все держави або безпосередньо пов'язані з Америкою союзницькими договорами, або прозахідні. Комуністичний Китай послаблює американські впливи нав'язуючи з тими державами торговельні договори, та — у відношенні до незаможніх держав — даючи їм кредити й постачаючи різні товари. Однак у ще більшій мірі Комуністичний Китай старається послабити й підірвати впливи Совєтського Союзу, в першу чергу на Балканах і на Близькому Сході. Між арабськими державами і Москвою значно погіршились відносини внаслідку переслідування в Судані, Єгипті і Лібії доморослих комуністів. З початком цього місяця перебував у Пекіні єгипетський міністер закордонної торгівлі і його приймали там із спеціяльними почестями. Припускають, що Єгипет хоче визволитися з тієї повної залежности від Москви, яка прийшла внаслідку заставлення Москві єгипетської бавовни за достави совєтської зброї. Подорож комуно-китайських дипломатів до Румунії, Юґославії і Альбанії спонукала деяких західніх коментаторів до твердження, що Пекін старається створити „вісь Тірана-Беоґрад-Букарешт", як оборонний бльок комуністичних держав, загрожених „доктриною Брежнєва", що дає Москві „право" переводити інвазії до країн, де „загрожений соціялізм".

Прокуратура УССР розглядала випадки масових затруєнь харчами

Київ. — „Ооcтаннім часом на деяких підприємствах громадського харчування, м'ясо-молочної і харчової промисловості, в дитячих закладах мали місце факти грубих порушень санітарно-гігієничних правил, технічного режиму приготування та зберігання харчових продуктів, що в ряді випадків призвело до гострих, — сказано в „Радянській Україні" з 7 серпня, шлунково-кишкових та інфекційних захворювань громадян". У повідомленні Прокуратури УССР сказано, що „у зв'язку з цим порушено кримінальні справи і притягнено винних осіб до відповідальности". На 1 і 2 роки таборів засуджено винних у „захворюванні групи відпочиваючих" в пенсіонаті у Ялті, двох засуджено на такі ж терміни в м. Конотопі, Сумської области, де в їдальні „харчове затруєння дістали 37 чоловік". „Незабаром стане перед судом завідуюча їдальнею ч. 1 при радгоспі „Більшовик" Красногвардійського району А. Алексашкіна, бо там „мало місце харчове отруєння". Люди затруювались: котлетами, „після споживання млинців з м'ясом", „через недбале зберігання м'ясопродуктів". У повідомленні згадується, що були випадки затруєнь дітей, але конкретних прикладів не наведено. Повідомлення закінчується словами, що такі ж кримінальні справи „розслідуються органами Прокуратури і в ряді інших областей".

Померла Марія Лівицька, вдова по президенті УНР в екзилі Андрієві Лівицькому

Йонкерс, Н. Й. — У вівторок 16-го серпня вранці померла в домі своєї доньки Наталі, поетеси, і зятя, артиста-маляра Петра Холодного, Марія Вартоломеївна Лівицька на 93-му році життя. Родом з Поділля, Покійна була членом Революційної Української Партії (РУП), згодом Соціял-демократичної Робітничої Партії (УСДРП). Була активною громадською діячкою, при чому її арештували були й судили за участь у нелеґальних українських організаціях. Діяла головно на Полтавщині. На еміґрації в Польщі жила у Варшаві й була довголітньою головою „Союзу українок - еміґранток". Її спомини були готові й уже кілька років тому віддані до друку та, на жаль, дотепер не появилися. Її чоловік, Андрій Миколаєвич Лівицький, помер 17 січня 1954 р. у Карльсруге в Німеччині, похоронений у Мюнхені. Син Микола — теперішній президент УНР в екзилі, живе в Німеччині. Панахида відбудеться в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вулиці у Ню Йорку в п'ятницю о год. 7-ій вечером, а похорон на українському православному цвинтарі у Бавнд Бруку в суботу 21 серпня о год. 12 вполудне.

Д-р Лев Добрянський керує Інститутом Порівняльної Політичної і Економічної Системи

Вашингтон, Д. К.—При Джорджтавнському Університеті у Вашингтоні цього року в літній період 93 студенти із 40 стейтів ЗСА, від 85 коледжів та університетів, навчались впродовж півтора місяців в Інституті Порівняльної Політичної і Економічної Систем, під керівництвом проф. д-ра Лева Добрянського. Діяльність цього Інституту спонзорувала Молодеча Фундація ім. Чарлза Едісона. Студійна праця відбувалася в трьох напрямках: студенти аналізували й порівнювали інші світові політичні й соціяльно-економічні системи з американською демократичною системою, відбували зустрічі з видатними представниками американського політичного й економічного світу, в тому і з Капітолю; слухали лекції на тему американської закордонної політики, що їх читали репрезентанти Уряду і представники Дипломатичного Корпусу. Як сказано в бюлетені Молодечої Фундації Чарлза Едісона „Новини й нотатки", студенти Інституту Порівняльної Економічної і Політичної Систем виробляли в собі нові й вищі якості американського громадянина. Подібного Інституту, що працює вже другий рік під керівництвом проф. д-ра Лева Добрянського, немає ні в ЗСА, ані за кордоном. Цьогорічні студії відбували також два студенти з-за кордону.

У Дітройті створено Комітет для відзначення Ювілею Е. Козака

Дітройт (В. П.) — Дня 30 червня 1971 року повстав у Дітройті Ювілейний Комітет для відзначення 70-ліття Едварда Козака, яке припадає на початок 1972 року. Комітет поставив собі за ціль 1) видати монографію про Едварда Козака, як маляра, графіка, карикатуриста й сатирика, 2) влаштувати ювілейний бенкет з програмою в суботу, 18 березня 1972 року та виставку образів мистця (в Дітройті). До Комітету ввійшли: д-р Б. Лончина — голова, інж. В. Колодчин — заступник голови, В. Папіж — секретар, інж. М. Кунинський — фін. референт, Б. Нижанківський і проф. І. Боднарук — видавничі референти, ред. В. Несторович — прес. референт та члени: мґр В. Баран, М. Віхорек, В. Дигдало, д-р І. Дутко, Я. Конопада, Н. Кунинська, М. Томин, Д. Федорко, Контрольна Комісія: дир. М. Мушинський, мґр О. Климишин, проф. С. Віхар. Передбачено теж покликати до життя в найближчому часі Почесний Комітет.

Едвард Козак - ЕКО

176 юнаків і юначок бере участь у вишкільному таборі СУМА в Елленвіл

Елленвіл, Н. Й. (МКБ). — В неділю, 15-го серпня ц. р., відкрито черговий табір для впорядників і виховників юнацтва СУМА на оселі в Елленвіл, Н. Й. 176 юнаків і юначок бере участь в цьогорічному вишкільному таборі ім. Степана Бандери. Табір поділений на два під-табори — юначок ім. Лесі Українки і юнаків ім. 30-го червня — та проходить під гаслом „Борись і добивайся Батьківщини".

Табори проводить команда в складі: Ярослав Петрик, командант; мґр Євген Гановський, головний виховник; Ярослав Верещук (Чикаґо), бунчужний; Геня Кузьмович, писар; Дарія Степаняк, медсестра; Борис Легета (Дітройт), кошовий; Христя Федак (Чикаґо), кошова; та курінні — Марійка Кміт, Леся Ясевич, Оля Федорів, Мирослав Футала і Степан Шкафаровський.

Викладачами табору є: проф. Роман Драґан (Австралія), проф. Степан Демчишин, д-р Зенон Саган, д-р Микола Багатюк, д-р Петро Мірчук, д-р Дмитро Штогрин, ред. Володимир Левенець, проф. Мотря К. Богатюк, маестро Михайло Длябога. Капеляни оселі СУМА — о. Іван Мак і о. Володимир Базилевський в заступництві о. Івана Ткачука.

На таборі перебувають гості з Европи — студенти-сумівці Віра Лавриненко (Мюнхен) та Зірка і Роман Коваль з Брюсселю (Бельгія), діти мґ-ра Омеляна Коваля, довголітнього голови ЦУ СУМ.

Учасники табору матимуть зустріч з діячами Української Культури в рамцях вечірніх гутірок. Вишкільний табір триватиме до 6-го вересня. Всі тоборовики візьмуть участь у 20-му Всеамериканськім Здвизі СУМА.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Роковини трагічних подій

У минулому тижні припадали роковини подій, які чорними буквами записались у всесвітній історії та які все ще тяжать на людству своїми зловісними наслідками. Дня 6-го серпня 1945 року скинено з американського літака першу атомову бомбу на японське місто Гірошіму, спричинивши безпосередньо та внаслідку радіяції смерть від 80.000 до 200.000 цивільних мешканців. В три дні пізніше скинено другу таку бомбу на місто Нагасакі, спричинивши смерть від 40.000 до 75.000 — докладної статистики самі японці не мають. Внаслідку цих атомових атак Японія капітулювала 14-го серпня 1945 р. Відзначаючи 26-ті роковини тієї події, японський монарх Гірогіто закликав у минулу суботу японців молитися за три мільйони земляків, що полягли в другій світовій війні. Японія спровокувала ту війну і сама завинила у своїй катастрофі підступною атакою на американську фльоту у Перл Гарборі 7-го грудня 1941 року, але по нинішній день існують сумніви, чи потрібні були атомові атаки на ті японські міста і чи розумно було дозволити Совєтському Союзові всадовитись у Північній Кореї та забрати японські Курільські острови за участь у протияпонській війні, яка тоді фактично була вже виграна.

Трагічна помилка Америки, що допомогла Совєтському Союзові відбудувати й розбудувати свою імперію, спричинилась також до здвигнення німецькими комуністами, за згодою і під протекцією Москви, 12 і 13 серпня 1961 року почерез Берлін внутрішнього муру, що дістав назву „муру ганьби". Збудували його, щоб припинити втечу із Східньої Німеччини на захід німецьких робітників та інших кваліфікованих сил, без яких не могла обійтись економіка проголошеної Москвою „суверенної" Східньої Німеччини. 15.000 комуністичного війська бережуть непорушність довгого на 28 миль муру, а 65 осіб згинули у невдачних спробах переступити його. Мешканці обох частин поділеного Берліну стараються „не бачити" муру ганьби й не говорити про нього.

Ці роковини пригадали ще раз, що Америка виграла другу світову війну, але програла мир, бо її совєтський „союзник" став її найгрізнішим ворогом.

„Соціялістична інтеґрація"

На недавній 25-й сесії Ради Економічної Взаємодопомоги, РЕВ, у Криму, під натиском представників ЦК КПСС країни - сателіти СССР підписали „Комплексну програму" співробітництва і розвитку економічної інтеґрації країн, членів РЕВ. Не підписалися під цим документом тільки Югославія і Альбанія.

Преса сателітних країн вихваляє нову програму. Болгарське „Земеделско знаме" писало, що „нова програма соціялістичної інтеґрації є доказом послідовного втілення в життя історичних рішень 24 з'їзду КПСС". З окупованої повторно Праги „Руде Право" пише, що „об'єднання спільних зусиль держав, членів РЕВ, є конкретним виявом пролетарського і соціялістичного інтернаціоналізму". І так уся сателітна преса. Допомагає підсилювати такі, позитивні для імперіялістичної Москви, голоси комуністична преса інших держав, дійсно вільних. Паризька червона „Юманіте" писала, що новий договір між СССР і країнами „соціялістичної співдружности народів пройнятий духом соціялістичного інтернаціоналізму".

Тим часом, економічна інтеґрація означатиме для імперської Росії ще більшу контролю над розподілом завдань і над економікою та прибутками в країнах - сателітах, а для країн - сателітів — новий період в їх існуванні, коли вони матимуть свободи ще менше, ніж її мали. Хоч формально СССР є нібито рівнорядним партнером в економічній співпраці з іншими країнами східньо - комуністичного бльоку, насправді ж він диктує, і то не лише в питаннях політики, як дотепер, а вже й рублем — у справах економіки. Комуністи — матеріялісти, і за їхнім вченням економіка є наріжним каменем розвитку кожного народу. Хто економіку контролює, той контролює практично все. Сателітна преса не даремно згадує, що підписання „Компрексної програми" є реальним здійсненням постанов 24-го з'їзду комуністичної партії СССР. На тому з'їзді було схвалено кілька дальше й більше централізуючих, імперського типу, постанов, що мають привести внутрі СССР до „злиття націй", а поза СССР — до економічної ще більшої залежности країн - сателітів від рішень Москви.

ВІДЧУТТЯ ВЛАСНОЇ СИЛИ

Париж. — Серпень місяць у Франції — місяць повних вакацій. Не забувайте, ви — в ЗСА, — що у нас кожен робітник має повних 4 тижні вакацій, а 30 відс. працюючих — навіть п'ять тижнів! Коли помножити це на вакаційні дні в Америці, то це ще не дасть образу вакаційного періоду. Ще треба додати французьке смакування відпочлнку й всякої іншої приємности, французьке відчуття святости вакацій. Як чужинець, я мав багато прикростей з поліцією та іншими адміністративними установами. Не було можливо будь-що приспішити, будь-що улегшити. Але коли до прохання подавалося замітку: „Мені спішно, бо мушу їхати на вакації", — тоді була невідмінна відповідь: „А, коли вакації, то це зовсім інша справа..."

У Парижі в серпні треба на три квартали („блаки") бігти далі за хлібом чи фунтом моркви, а на шість, щоб випрати сорочки: всі бо на вакаціях. Навіть склянку пива не вип'єте на всякому розі, бо... власники чи управителі каварень — на вакаціях. „Замкнено від 31-го липня до 1-го вересня" — це найпопулярніший напис на всіх дверях Парижу.

Тому зрозуміло, що цілий ряд актуальних і злободенних справ — не дискутуються. З початком серпня затихли також міжнародні події. При вакаційних настроях ніхто не переймається ні екзекуціями в Судані, ні назріванням зірвання „приязні" арабського світу з Москвою. Тут і там згадується про пляновану подорож президента Ніксона до Пекіну, а при тому мовиться про геніяльність де Голля, що настільки випередив у цій ділянці Вашингтон... Мова тим вимовніша, що саме тепер спеціяльна французька місія, в супроводі великої кількости репортерів, відвідала червоний Китай. Багато говориться про неминучість подорожі до Китаю президента Помпіду, про яку так мріяв де Ґолль.

За відсутністю пекучости злободенних проблем, не зважаючи на клопоти міністра внутрішніх справ з поліцією, яка домагається покращання умовин праці взагалі, а платень зокрема, не зважаючи на т р и вожний зріст цін, що викличе важкі пересправи з робітничими синдикатами восени, — преса багато уваги присвячує т. зв. засадничим справам, що входять в ряд „академічних проблем" коли блискуча подорож на Місяць „Аполло-15" належить до розвагової ділянки, бож репортажі телевізії не позбавлені мистецької вартости. І вихвалюючи точність телевізійних передач з Місяця, преса й радіо наголошують, що властиво французький загал такого роду репортажами більше цікавиться, як порнографічними фільмами... Доказом цього може бути майже банкрутство постановки „О, Калькутта!".

Ця порнографічна ревія мала і ще має великий успіх в Ню Йорку: свого часу треба було на три місяці наперед замовляти місця. Багато галасу було, коли ця ревія була поставлена у Лондоні. Тоді почалися дискусії, чи можна її допустити в Парижі. Насамперед вона була тут заборонена, а потім — дозволена, бож у Франції нема превентивної цензури.

По двох тижнях вистав, постало питання: заборонити її, чи дозволити? Дирекція поліції (відділ моральности) швидко знайшла розв'язку: про заборону не слід говорити, бо ревія не має успіху. Коли в Ню Йорку треба було місяцями чекати на місця, в Парижі третина залі завжди порожня... І рішено: французи черговий раз виявили „здоровий хлопський розум", чим полегшили завдання поліції. Рішуче: Париж під оглядом порнографії пасе задніх. Чи французи стали консервативніші? Чи тільки — тепер пожинають жниво своєї давньої ф р и в о льности? — Для французів нема в цій ділянці нічого нового... Усяке перебільшення їх лише шокує, бо вони завжди знають міру.

До цього ствердження пасує дослідження екіпи журналістів тижневика „Експрес", яка пішла між робітничу молодь, щоб розпитати: наскільки й чому ця молодь хотіла б революції?

Дослідження дає дуже точні числа: у коледжах, ліцеях і на факультетах перебуває 2,900.000 молодих. На праці в заводах — 3,900.000. Мова про молодь від 15 до 24 років, отже саме про майбутність народу.

У зв'язку з тривогою перед п р о б о ю молодого покоління, дослідники поставили перше питання: з ким робітнича молодь солідаризується? Відповідь: 52 відс. з робітниками, не зважаючи на вік, а не зі студентами того ж віку.

Чому? — Найперше тому, що студенти не знають, що таке праця. — „Хай прийдуть до фабрики і попрацюють, тоді з ними говоритимемо про політику". Або: „Студенти валяють дурня. Маючи по 30 років, вони погоджуються на те, що відкидали, маючи 20 років". Якщо молоді робітники часом ідуть на бунтівливі страйки, то це не значить, що вони, наслідуючи студентів, стоять з ними на однаковій позиції.

Чого хоче робітнича молодь? — Найперше: підвищення платні. Далі ж — покращання умовин праці. Часто навіть падає вислів: „підвищення якости життя", що бренить запозичено зі студентських кемпусів...

Ця проблема мусить бути зрозуміла кожному. Кваліфікований фабричний робітник Рено каже:

„Двісті сорок шість автомашин в день. При кожній машині, зігнутий вдвоє під мотором, я прикручую 5 шруб, ставлю підіймача. Усе це за 90 секунд. Потім — 30 секунд передишки й приходить слідуюча машина..."

Робітниця, що тисячу разів у день, на трьох конвеє-

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Хом'як

НОВА КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА В АЛЬБЕРТІ

(3)

Але для інших можлива теж тримовність. Для прикладу, англо - німецькі або англо - японські двомовники матимуть нагоду навчитись французької мови, якщо згодом вирине потреба вивчити цю мову. Також англо - французькі двомовники з німецьким або японським минулим матимуть нагоду зробити це чи тому, що подорожуватимуть, чи тому, що цікавляться мовою і літературою своїх предків. Раз друга мова вивчена, надбання іншої мови, звичайно, розмірно легке. Уряд має намір полегшити людям навчання мов, тому міністерство освіти переведе досліди як найкраще влаштовувати окремі курси для дорослих. У 1970 році федеральний уряд призначив 50 мільйонів долярів як допомогу програмам французької мови поза Квебеком. Альберта дістала поверх 680.000 дол. Ми сподіваємось, що як ось на навчання французької мови, достатні федеральні фонди будуть теж надходити на навчання інших мов, гідно відповідаючи багатокультурній дійсності Альберти. 7. Остання мірка (критерій), віддзеркалюючи поширення мовних студій, стосується різних виховних засобів, щоб ґарантувати успіх всякої прийнятої програми:

а) Уряд готовий обміркувати спонукливу дотацію шкільним управам, беручи як основу учня, що заохочуватимуть вивчання другої мови.

Зціллю перемогти трудноці щодо транспорту там, де етно - культурні групи дуже малі, уряд годиться покривати видатки щодо транспорту на рівній основі з батьками.

б) Ми приготовані заохочувати дослідження можливої співпраці публічних і сепаратних шкіл, щоб досягнути число учнів, відповідне до розміру кляс, щодо вивчання другої мови.

в) Ми візьмемо до уваги призначення до складу міністерства освіти кваліфікованої особи щодо виховання, досвіду в навчанні, плинности мови і знання окремих етно - культурних груп, яка відповідатиме за програму мови окремої групи, раз це підтвердить спільний запис на мову публічної і сепаратної школи.

г) Ми також рекомендуватимемо факультетові виховання в провінції підготову учителів другої мови, навчання і нагляд над учнями-учителями особам, досвідченим знавцям мови.

г) В доповненні до недавньої зміни шкільного закону, уряд заохочуватиме приватні видавництва, а як буде необхідне, міністерство освіти доручатиме чи діставатиме посібники (шкільні підручники) щодо мови, книжки гуманістичного характеру, слухово - зорові матеріяли в різних мовах для всіх кляс для достатньо зацікавлених етно - к у л ьтурних груп.

д) Ми також заохочуватимемо приватні видавництва, а як виявиться необхідним, міністерство освіти доручатиме чи діставатиме відповідні текстуальні і слухово-зорові матеріяли в англійській мові щодо внесків культурних груп Альберти в розвій Канади.

е) Уряд заохочуватиме такі позашкільні програми, як обмін молоді етно - культурних груп Альберти, прогульки до музеїв, історичних місць або місць культурного зацікавлення в колишніх округах етнічних поселень і часткові програми праці, щоб придбати досвід праці, як ось такі: франиузькомовний студент працюватиме в бюрі французького часопису або в радіостації, а українськомовний студент в українській книгарні.

УІ і УП рекомендації Королівської комісії про двомовність і двокультурність стосуються у н і верситетів, перша — поширення студій мов інших ніж англійська і французька, друга — поширення гуманістичних студій і соціяльних наук, що стосуються окремих географічних областей інших ніж тих, що відносяться до англійської та французької мов. У всіх трьох університетах Альберти на інститут з посмови: англійську, французьку і російську. Італійську, еспанську, грецьку і латинську в університетах в Едмонтоні і Калґарах, українську, польську і сербо-хорватську в Едмонтоні, а португальську в Калґарах. Уряд готовий рекомендувати владі нового Атабаска університету на зразок села установі, зробити багатозначний внесок до Школи Мов і Етнічних Культур.

Якщо йде про поширення етно - культурних студій на рівні університету або коледжу, уряд готовий обміркувати бажання, що має дуже сильну підтримку спільноти. Ми сприяємо створенню інститутів або осередків студій в університетах і коледжах Альберти, якщо йде про її етно - культурні групи. Для прикладу, ми сподіваємось побачити переміну давніше існуючого міждепартаментального комітету совєто- і с х і дньоевропейських студій в університеті Аляберти на інститут з постійним директором і персоналом. Уряд рекомендуватиме, щоб такі інститути чи осередки студій, коли будуть створені, включили в свої програми студії історії, проблем і досягнень національностей, осілих в Канаді, з географічних областей, що будуть предметом вивчення.

Виховання — це щось більше, ніж те, що відбувається в школах, коледжах і університетах. Масові засоби вісток виховують, як теж виконують це музеї та архіви, мистецтво, етнічні організації, різного типу публікації і зорові та мистецькі виставки. Прем'єр Г. Е. Стром обговорив подрібно всі ці справи, обіцюючи всяку підтримку уряду, з грошовою включно. Одначе найважливішим є „воля жити", „воля продовжувати існувати" і це в обличчі жахливого в Північній Америці тиску асимілювати. Нова культурна політика уряду є спробою словом і ділом зміцнити волю продовжувати існувати. Але ж воля залишається в групі, як такій, не в уряді або його агенціях чи в урядових осіб. Вкінці прем'єр Г. Е. Стром обговорив справу створення окремої К у л ь т урної комісії („таск форс") та Етнічної дорадчої ради, складеної з 15 осіб на чергувальній основі, згідно з пляном, складеним зацікавленими міністрами.

По довгій, вичерпній промові прем'єра Строма приявних поділено на 5 дискусійних груп, що обговорили тези проєкту прем'єра. Приявні висловлювали свої думки про плян провінційного уряду на тему нової культурної політики та вис-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Степан М. Горак

ДЛЯ УКРАЇНЦІВ СТЕЙТУ ІЛЛИНОЙ

В останніх тижнях в Іллинойському університеті в Урбані між українськими студентами відновлено заходи в справі викладів історії України в тому університеті. Початкові переговори, завдяки активній піддержці деяких професорів українського походження, а зокрема відомого маляра проф. Миколи Брицького, дочка якого є головою місцевої Студентської Громади, вступили в фазу конкретних можливостей. Треба відмітити, що атмосфера є для нас дуже прихильна в цьому одному із найбільш престижевих університетів ЗСА і світу. Доказом цього є факт, що вже від кількох літ університет веде виклади української мови і літератури (професори Д. Штогрин і Г. Кляйн). Україніка в бібліотеці університету є одною з найбільших у вільному світі і число томів осягнуло вже дванадцять тисяч. У цьому університеті вже чотирьох українських студентів виготовили докторські праці на українські теми, а зараз п. Алєксандер Сидоренко працює над темою: Київська Могилянська Академія в часі Гетьмана Івана Мазепи. Зважаючи на близькість великої української громади в Чикаґо і сусідніх місцевостях, доводиться ствердити, що доплив українських студентів на найближчі десятиліття буде краще забезпеченим, як в багатьох інших університетах. В самому же стейті Іллиной проживає біля100.000 українців, які у великій більшості належать до заможніших.

Зважаючи на усі суб'єктивні як і об'єктивні обставини, можна надіятися, що при активній вимозі і тискові збоку студентів, виклади української історії можуть бути уведеними на експериментальній базі. Одначе, з огляду на важність дисципліни, університету і наглядної потреби забезпечення катедри історії України, пороблено в тому напрямку деякі заходи інформативного порядку, конкретно, автор цієї статті звернувся листом до проф. Р. Фішера, директора російського і східньоевропейського центру та одержав від нього дуже позитивну відповідь у цій справі. Було б великою втратою, коли б українські іллинойці проґавили нагоду зробити велику користь Україні, українській науці і своїм нащадкам. Це була б дійсно перша катедра української історії в університетах вільного світу, а маючи на увазі наявність існуючих вже викладів мови і літератури, можна заключати, що кращої нагоди тяжко буде дочекатися.

Не є тут нашим завданням переконувати, закликати і організувати, а тільки поінформувати український загал про можливості в надії, що ініціятивна група в здоровій громаді створиться самочинно і підійметься великого діла.

На таку сталу катедру можна буде покликати одного з наших молодших істориків, який зміг би не тільки викладати історію, але, працюючи науково в добрих і сприятливих обставинах, протягом свого життя зміг би дати українській науці кілька солідних наукових праць. Себто, у відсутності студентів — в чому сумніваємося — він працював би в характері дослідника - професора, що в Америці є частішим явищем, зокрема у випадку заавансованих науковців. Це був би найбільш оправданий варстат праці за українські гроші і при одному професорові все можна затруднити кількох асистентів для різних призначень. Висота фундації на створення катедри виносить пів мільйона долярів. Катедру історії можна буде назвати ім. Михайла Грушевського, що забезпечило б її українськість.

Правда, 500.000 долярів є поважною сумою, але наші іллинойці зібрали в минулому суму десять разів більшу — маючи на увазі усі збірки десь з 1950-их років. Наші о б е з печеневі організації, банки, професіоналісти, політичні партії, громадські установи, студентство і загал повинні зрозуміти, що є речі важливі і важливіші, а ми думаємо, що катедра української історії в руках українського науковця є саме тою важливішою справою.

Вкінці особиста замітка: для уникнення будь - якого непорозуміння тут заявляємо, що особисто ми не є зацікавленими в праці тут наміченій. На нашу думку туди треба покликати молодого академіка віком біля тридцятки, щоб дати йому можливість розвитку, творення та плянування. А хто його знає, чи доля не буде нам ласкавою і не пішле нам другого Грушевського.

І. Вовчук

ЛІТЕРАТУРНІ НАРАДИ — БЕЗ ЛІТЕРАТУРИ

(ДЕЩО ПРО КИЇВСЬКИЙ І МОСКОВСЬКИЙ З'ЇЗДИ ПИСЬМЕННИКІВ)

(5)

Паради подяки за „батьківську" опіку

„Багатонаціональну родину совєтських літераторів" зібрано з черги у великій залі кремлівського палацу. Великі портрети вождів і стовпів російської культури, розвішані на біломармурових колонах його, дивились на делеґатів 5 З'їзду письменників СССР, коли вони висловлювали свою подяку Центральному Комітетові і „вождеві" його за „дбайливу" опіку над літературою. Опіку названо „батьківською", а подяку „синівською". Сталінський дух брежнєвської політичної практики вітав у залі, де відбулась парада отечественної літератури, представники якої в низькопоклонному підлабузництві вихваляли „вождя" КПСС за його мудру політику.

Задумавши „організувати літературу" і поставити її творців на службу „отечественному соціялізмові", Сталін, перед першим з'їздом, на якому літературу було підпорядковано інструкціям ЦК, розмовляючи з М. Горьким, сказав: „Є і дуже потрібні соціялістичному будівництві інженери металурги, інженери будівельники, інженери електрики"... Всі вони потрібні для будови соціялізму. „Але нам не менш потрібні інженери, які будують людські душі. Ви, письменники-інженери, що будуєте людські душі."

В день відкриття Першого з'їзду письменників, в серпні 1934 р. „Літературна Газета" вмістила п о р трети Сталіна і Г о р ь к о г о, що йдуть назустріч один одному. Так унаочнено зустріч диктатора з „і н ж е н е ром душ", який поклав підвалини „універсальної методи соцреалізму в літературі, мистецтві і взагалі у творчості в переломовий період в історії большевизму, коли формувалася нечувана в історії диктатура.

„Літературна газета" з 30 липня цього року, в першому звідомленні про 5 З'їзд письменників наголосила, що „24 З'їзд КПСС приділив велику увагу проблемам розвитку совєтської літератури, яка завжди була є і буде вірною помішницею партії в комуністичному вихованні народу". І тут же розповідається, як в урочистій обстановці, рівно о 10 год. ранку, до залі входять члени Політбюра з генеральним секретарем на чолі. Всі встають і „гучними, довготривалими оплесками" зустрічають „ватажка" з його свитою, культ якого (ватажка) наполегливо і посилено утверджується в імперії. Літературна парада відбувалася за суворими приписами „табелі про ранги" заведеними за імператора Петра І, а за „батька народів" рямцями табелі охоплено все життя бюрократії. За Брежнєва те поновлюється.

У вступному слові Н. Тихонова, який відкрив з'їзд надано тон цілій літературні параді. „Ми — совєтські письменники — п о в н і стю приймаємо і підтримуємо те, що сказав на 24 з'їзді КПСС Леонід Ілліч Брежнєв". Нікого з „колективного керівництва" не згадав ні Тихонов, ні Г. Марков в довгій доповіді: „Совєтська література в боротьбі за комунізм". Навіть Леніна, в порівнянні з Брежнєвим згадувалося між іншим. Все сказане на з'їзді, включно з промовою Є. Євтушенка, оберталось навколо висловів солідарности з лінією партії, а в першу чергу її генерального секретаря.

Виступ Є. Євтушенка, за повідомленням ТАСС, „совєтознавці" Заходу сприйняли за вияв опозиції до генеральної лінії в літературі, хоч у виступі нічого опозиційного не було. Назвавши молоду ґенерацію письменників „дітьми партійних ухвал: Є. Євтушенко запевнив партію, що та ґенерація „з важкого іспиту вийшла морально оновленою і готовою все зробити, щоб не було помилок минулого" Засуджуючи тих поетів, які думають, що в сучасній дійсності „власовці духовні родяться", поет, хамелеонівської породи, заявив, що його однолітки і він „в певний період нашого літературного життя чимало галасували і деклямували, а зараз „не час на галас і крики". Треба: „набувати зрілости", щоб бути добрими вчителями життя, як то вимагається від письменників. За нинішнього „культу" „інженерів душ" літераторів перейменовано на учителів партійного життя. Організатори літературної паради подумали про якусь видимість обміну думок, а Євтушенко те виконав у своєму виступі.

***

Для літератора, як і для вчителя, твердив поет, „немає заборонених" тем, а є „з а б о р о нений підхід до них". А підхід визначає „непомильна партія" інструкціями і вказівками, як то заведено після „організації літератури" на першому з'їзді письменників. Тоді на чолі спілки поставлено А. Щербакова, людину, яка нічого спільного з літературою не мала. Набувши титул наглядача над літературою, він як розповідає в своїх спогадах Ілля Еренбург, вибрався до Парижу на Літературний Конгрес письменників. Літературні кола тоді багато дискутували на тему соціялістичного реалізму, намагаючися збагнути суть нової універсальної методи для творчости. В паризькій кав'ярні совєтська делеґація д и с к у т увала ночами. А. Щербаков не цікавився дискусією, він дрімав. І раптом зпросоння заявив: „Ну, про що спорити? Та ж про все сказано в статуті". Він, з мого погляду, найповніше схопив суть соц. реалізму, як творчої методи для совєтської літератури.

На 5 З'їзді соцреалізм, змісту і значення якого не розуміють часто і ті, що вимагають ним кермуватися у творчості, знову визнано за „єдину художню методу" для літератури. В дуже довгій звітній доповіді Г. Марков, один з партійних вельмож, обраний на першого секретаря Спілки письменників СССР, побив всі рекорди підлабузництва і суєслов'я. За 4 години свого „балаку" Г. Марков умудрився не назвати жадного літературного твору, нічого не сказавши про літературу, в різних варіянтах повторював заялложені, настогидні всім ребуси: „партійність в літературі", „єдиний метод творчости", „ідейна спрямованість", „вічність братерства народів", „наступальна боротьба з ворожою ідеологією" і т. п. Кожний ребус підсилювано цитатою з висловів Л. Брежнєва.

Над змістом доповіді не дискутували, хоч виступів було багато. Художніх проблем, літературних стилів, напрямків і оцінок майже не порушувано, а коли й пробивалася згадка про літературу, то з'їзд „бемолєтвував". Та й не диво, бо ж і скликано параду на те, щоб показати, що на літературному фронті все гаразд, „благоденствіє". В резолюції, схваленій, як звичайно, одноголосно, говориться, що всі „зобов'язуються виконувати мудру політику партії" і віддадуть всі сили, талант і натхнення для перетворення в життя ухвал 24 з'їзду КПСС". А самі резолюції названо „науково обґрунтованою програмою, яка дає натхнення народові і письменникам".

В Києві, на з'їзді письменників України, П. Загребельний виклинав „націоналістичних зрадників". Г. Марков лаяв „ідейних ворогів на Заході", вони, мовляв, вбивають клина між партією і письменниками. Попало й тим, що з під воріт „дзявкають на Совєтський Союз". Натяк на Солженіцина, В. Мороза та інших і „Самвидав", на підпільні видання та національно-визв о л ь н і сили уярмлених Москвою націй. В Україні, як і в інших „суверенних" колоніях московського царства, звичайним стає розповсюдження протиурядових листівок.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Маніфестація Тижня Поневолених Народів у Чикаґо

Конгр. Френк Анунціо

В рямцях Тижня Поневолених Народів, що їх Чикаґо й околиця відзначує кожного року, від часу проголошення закону про цей Тиждень Американським Конґресом в 1959 р., в суботу 17-го липня в полудневих годинах відбулася величава маніфестація при активній участі 23-ьох етнічних груп та різних американських ветеранських, громадських і шкільних організацій, вони пройшли у понадгодинному зразковому марші гол. маґістралею Чикаґо, по Стейт вул. Самих учасників було приблизно 10 000, а глядачів около 25 до 30 тисяч, що уставилися обабіч траси й оплесками вітали поодинокі маршуючі групи.

Українська група, побіч литовської, в цьому році належала до найчисленнішої, не зважаючи на те, що більшість активної, організованої молоді перебувала якраз на літніх таборах, або виїхала на літні прогульки. Увагу звернула окрема група студентської молоді, що виступила мабуть вперше зорганізовано. Зате члени українських організацій, як ветеранів, ООЧСУ, АП-АБН, ОДВУ, УНСоюзу, деяких жіночих організацій, УНПомочі спільно із відділами молоді СУМА з різних Осередків Чикаґо та Палатайну та з деяких українських парохій зокрема св. Тройці, творили українську маршуючу групу, що пройшла у зразковому порядку зі своїми національними і організаційними прапорами, в і д повідними транспарентами та окремими на цей день виданими відзнаками, звертала загальну увагу. До успіху виступу Української Групи причинилися два символічні ридвани, уфундовані двома нашими фінансовими інституціями — кред. касою „Самопоміч" та щадничо - позич. касою „Певність" в Чикаґо, зображуючі поневолення України, та три відповідно удекоровані авта з портретами проти імперіялістичної політики Москви. Похід Української Групи провадив голова Українського Гром. Комітету — д-р Р. Кобилецький зі своїми заступниками.

Цей маніфестаційний похід вітали з окремої трибуни представники Управи міста: посадник Ричард И. Дейлі (він є від років почесним головою Комітету ТПН в Чикаґо), далі представники Стейту Іллиной, Американського Конґресу та представники поодиноких національних груп, учасників Маніфестації.

Після Маніфестації у вечірніх годинах і нічних передачах телевізії та радія, як також у щоденниках появилися коротші або довші звіти про цю подію. Перед тим, відносно цього, 15-го липня в готелі Шерман була влаштована з рамени загального Комітету ТПН окрема пресова конференція на тему значення ТПН та актуальних подій з життя поодиноких народів за залізною занавісою.

Конґресмен Фр. Анунціо зі 7-го Дистр. Іллиной виголосив у Палаті Репрезентантів в дні 15-го липня промову про ТПН і його відзначування в Чикаґо в ц. р., поміщену в Конґресових Рек. з тієї ж дати ч. 117 разом із текстом проклямації посадника Чикаґо і Резолюцію Іллинойської Палати Репрезентантів у Спрінґфілді ч. 393 — присвячених ТПН. Губернатор Іллиной, Оґілві видав також проклямацію з цієї нагоди. Конґресмен Е. И. Дервінські (4-ий Конґр. Дистр. Ілл.) промовляв в дні 21-го липня в тій же Палаті про значення Тижня ТПН, підкреслюючи, що в останніх роках він набрав ще більшої ваги в порівнянні із часом, коли його ухвалив 12 років тому Конґрес за президентури Айзенгавера.

Український Комітет ТПН

ЛІТЕРАТУРНІ НАРАДИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

На щораз сильніші голоси протестів, „з підворіт", на критику в підпільних виданнях політичної і господарчої системи, на домагання свободи творчости, звільненої від партійної контролі, з парадної трибуни з'їзду було сказано: „Цього не буде!" „Скрізь, у всьому і завжди „совєтські" письменники були і будуть з своєю рідною партією".

Запевнення дане, але його мало хто поважно сприйняв, ще менше вірять в нього. Сам фельдфебель над літераторами Г. Марков напевно мало вірить в обіцянку дану ним від „багатонаціональної родини" письменників СССР. Не вірить і Є. Євтушенко, твердячи на з'їзді, що „люба схема убиває літературу". А на з'їзді продискутовано багато партійних інструкцій, схем і рецепт для затиснення контролі над літературною творчістю. За головне джерело творчости письменника має бути не багатогранне життя людей, різноманітне у виявах, а те „який він (письменник) громадянин і комуніст".

Письменників зобов'язано найяскравіше виявляти в творах „соціялістичний патос", „партійну пристрасть", а головним героєм літератури визначено „бойовика комуніста" — „совєтську людину". Практику комуністичного керівництва названо головною, ведучою темою. Розкриваючи її, поети і прозаїки мають допомогти партії в її керівництві, а ватажкам партійним збагнути „мистецтво партійного керівництва, партійного впливу на людей". А це має улегшити їм виробляти з литовців, грузинів, білорусів, українців та інших совєтських людей в русскому інтернаціональному дусі. А „в цьому, як відомо, і полягає первородна суть літератури" („Правда" 21 липня ц. р.).

Большевизм — сила руїнницька. Він все переробляє на московський інтернаціональний котел. Н. Бухарин, якого сам Ленін вважав за великого теоретика большевизму, ще в 20-их роках в статті „Проблеми культури" марив, що після зміни економічної бази, після соціяльної революції „з робітничої кляси середня і вища школи будуть масово виробляти („выбрасывать") нового типа людей". Як на конвеєрі! А через п'ять років (1927 р.) в журналі „Революція і культура", у своїй статті „Людина нової доби" він, розвиваючи попередню думку, твердив, що „через 10-15 років ідеї комунізму, марксизму і ленінізму в нашій країні так прищепляться, що стануть мов би інстинктом кожного активного суспільного робітника".

Наївність? Ні. Твердження протилюдяне, воно дике. А для большевицького теоретика, людини розумної, ерудитної, але понад усе росіянина. — твердження нормальне. Сталін, ліквідувавши Н. Бухарина, послідовно проводив „переробку" людей на імперських ґвинтиків, за окресленням В. Мороза. Л. Брежнєв, — „вождь" маленького формату, Щоб утримати цілість „отечества", зберегти неподільним імперське царство, на боротьбу з яким стають національні сили поневолених націй, а протирежимові течії Росії домагаються реформи тоталітарної системи, брежнєвське керівництво мобілізує на допомогу режимові діячів літераторів.

(Кінець).

Святкування Тижня Поневолених Народів в Денвер, Кольорадо

На знімці із радіо-передачі, (зліва): інж. А. Колтунюк, п. Б. Завадович і Баб Пітре — керівник програми.

Цього року Комітет Поневолених Народів у Денвері, під головуванням чеха п. Павла Яші, краще чим попередніми роками підготовив ці святкування. Кромі Проклямації Тижня, губернатором стейту Джаном Лавом, в місцевій пресі появилися відповідні дописі, в усіх церквах проведено відправи в наміренні поневолених народів, а впродовж тижня, від понеділка до п'ятниці включно, на місцевій радіостанції від години 1-ої до 3 по пол. відбувались відповідні передачі поодиноких націй. Закінчено ці передачі в п'ятницю — українською програмою. П-і Барбара Завадович враз з інж. Антоном Колтунюком підготовили ту програму та її провели. Вони подали вичерпні інформації про Україну в географічному, історичному та політичному аспектах, зупинившись обширніше на періодах останніх війн, та закінчивши сьогочасним положенням на рідних землях.

Зацікавлення слухачів проблемами України було велике, доказом цього були їхні цікаві й обширні запитання, на які вичерпні відповіді давали: п. Б. Завадович та п. А. Колтунюк.

Четвер вечором, у великій залі публічної бібліотеки відбулося протестаційне віче поневолених народів, на якому про положення у своїх країнах під комуністичною займанщиною, промовляли: кубинець, латиш, та від українців, інж. Олег Завадович, а опісля поляк зачитав резолюції, в яких належне місце призначено Україні, присутні прийняли їх оплесками. На закінчення віча висвітлено документальний фільм про інвазію Чехо-Словаччини совєтською армією.

Тиждень святкувань закінчено в суботу автокадою головними вулицями міста. І тут колона авт українців відрізнялася найкращим прибранням з відповідними промовистими транспарентами на кожному авті, які були показані вечором в новинках на телебаченні.

Організаціям Визвольного Фронту належиться велике признання та подяка за солідну підготову та участь у цих святкуваннях.

М. К.

Відбулось засідання керівників Асоціяції Українців в Америці

Нюарк, Н. Дж.—Дня 26 червня тут в залі „Чорноморської Січі" відбулось пленарне засідання керівних органів Асоціяція Українців в Америці, АУА. Були заслухані звіти голови Головної Управи АУА, голови Головної Ради, членів Головної Управи і голів комісій АУА, після чого відбулася дискусія.

Президія Пленуму видала комунікат. У ньому стверджується, що большевицька Москва далі переслідує українців в Україні і провадить там колонізацію та русифікацію, але „український народ не сприймає безборонно наступу комуністичної Москви", а „українська еміґрація повинна стояти в одному фронті боротьби з народом в Україні". У розділі „До становища на еміґрації" висловлено турботу з приводу „нездорових процесів, які проходять в Українській Католицькій Церкві, в УККА і в Державному Центрі УНР", і сказано, що „головну вину за нездорові явища несуть чільні керівники цих установ". Сказано також, що „напрямні діяльности опозиції в УККА, Комітету Громадської Єдности, КГЄ, і Асоціяції Українців в Америці, АУА, були правильні і виправдали себе в практиці".

АНОНІМНИЙ ТЕЛЕФОН

У Дніпропетровському невідома особа потелефонувала до родини Б. й повідомила, що їхня 12-річна дочка Іра, яка перебувала в Бердянську в піонерському таборі, втопилась у морі. „Всі кинулись, щоб якось допомогти нещасливим родичам", сказано в „Ізвєстіях" з 15 серпня. Батьки замовили домовину, покинули працю, вибрались вдорогу, а в Бердянську виявилось, що дівчина жива й здорова і ніколи не топилась у морі. У примітці від редакції „Ізвєстій" сказано: „Ходить по Дніпропетровську отакий підлий анонімщик, може навіть бачить родичів дівчинки, рідню, що прибула з різних кінців країни на страшну вістку, і має почуття мерзотного задоволення. Хоч особа не відома, нехай знає, що вона вже засуджена читацьким судом совісти".

ВІДЧУТТЯ ВЛАСНОЇ СИЛИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

рах, виконує однакову кількість рухів, щоб змонтувати машинку для припікання товстів, заробляє 150 дол. на місяць... Хіба можна дивуватися, що вона квестіонує сучасне суспільство й його сенс, а зокрема своє майбутнє? Нічого дивуватися, що вона ж уважає страйк виявом власної важности й власної сили, якої ніде інакше не може доказати. Хіба — перед хлопцями, які до неї залицяються...

Майже дивна річ: бажаючи зміни такого способу існування, молоді робітники й робітниці не хочуть зміни, жадної революції у складі моральних вартостей. Вони кажуть: „Можна заперечувати все, але любов і родина — залишаться непорушними вартостями".

На цьому місці приходить питання відношення цієї молоді, що важко працює за малі гроші, до компартії. Воно — назагал позитивне. Чому? — Во компартія саме обстоює „міщанські" вартості родини й моралі проти „студентських" відхилень до порнографії, з а п еречення всякої моралі, оспорювання ролі родини, оспорювання поняття любови тощо.

У вселюдській дискусії над засадничими поняттями, а саме: любови, моралі, родини, батьківщини — компартія спекулює на „консерватизмі". Або скажімо — на вічних вартостях. Усі філософи безмежної свободи повинні б глибоко подумати над цим явищем. Воно виходить поза кордони Франції. Але воно порушує майже вічну проблему великого ошуканства, що являє основу комунізму.

Т. Дж.

НОВА КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА В АЛЬБЕРТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ловили свої завваги. Дискусія тягнулась майже 4 години, крім обіду. До груп входили теж представники від міністерств освіти, фінансів, культури, молоді і дозвілля з метою давати вияснення як технічно здійснити запляноване проєкт нової культурної політики. Думки дискутантів секретарки переписали негайно і знову роздали всім приявним. З черги на спільному засіданні, що відбулось у приявності прем'єра Г. Е. Строма та зацікавлених міністрів, були з'ясовані думки окремих дискусійних груп. Плян прем'єра схвалено з захопленням. Правда, 6 осіб стримались тільки тому, що замало часу було, щоб основно передискутувати плян, що переходить уські сподівання, але ні один не голосував проти нього. Прем'єр Г. Е. Стром подякував усім за участь і вдоволений приобіцяв зробити все можливе, щоб здійснити обговорений плян, підкреслюючи, що сам він шведського роду і гордий з свого походження, але вповні почувається канадійцем, як і всі. Вечером відбувся бенкет у готелі Шато Лякомб з участю делегатів з дружинами, міністрів і послів. Господарем бенкету був міністер культури, молоді і дозвілля Амврозій Головач і проводив прекрасно.

Під час бенкету грала оркестра, опісля відбулась мистецька програма з виступом музичного ансамблю під проводом Т. Кардаша, що виконав декілька пісень: одну англійську, одну французьку, одну в мові „гелік" (кельтійську) і дві українські пісні, в тому „Запрягайте хлопці коні", обі дуже гарні. Диригент Т. Кардаш — українець. В його ансамблі з 16 осіб, як сам заявив, нема ні англійців, ні французів, ні українців. Опісля танцювали шкотські дівчата, український ансамбль „Шумка" виконав дуже гарно танок „гопак", далі дві точки виконали теж дуже добре індіяни, опісля спільний танок шкотських та українських виконавців і, вкінці, відомий піяніст Марек Яблонскі виконав прекрасно три вальчики Шопена, сонату Ліста.

Отже, перед українцями в Альберті, як і всіма етнокультурними групами, відкривається нагода росту і розвою, якої досі не було. Але, очевидно, час щойно виявить, хто з цієї небувалої нагоди скористає, чи радше хто схоче скористати, в кого є „воля жити"; „воля продовжувати існувати" — як це прекрасно висловив прем'єр Г. Е. Стром.

(Кінець)

УРЯД ПАКІСТАНУ ВИСЛОВИВ своє невдоволення з приводу заяви генерального секретаря О'єднаних Націй У Танта в обороні східньо - пакістанського лідера, Шейка Муїбура Рахмана, якого мали судити за державну зраду. Про той заповіджений тайний військовий суд над Рахманом та про долю того лідера східньо - пакістанських бенґальців — пакістанські урядові кола й пакістанська преса зберігають повну мовчанку.

СПОРТ

ЮНІ „ЛЬВОВ'ЯНИ" НА ВЕРШИНАХ

Клівленд, Огайо. — Перша (весняна) рунда футбольних чемпіонатів Лейк Ірі Сакер Ліґ для футболістів Українсько-Американського Спортового Клюбу „Львів" закінчилась ще успішніше, ніж у минулому році. Щоправда, доросла дружина у своїй Мейджер дивізії і цього року не вийшла поза „золоту середину". Три перемоги (3:2 над Геленік Юнайтед, 4:3 над Загребом і 5:1 над Коронесе), одна не рішена (0:0 з Караджорджом), та три поразки (0:5 проти хорватів, 1:4 проти Донав Швабен і 1:4 проти Джермен Америкенс) дали в сумі відношення пунктів 7:7, воріт 14:19 і середнє (третє, чи там четверте) місце в 6-тичленний групі Захід. Десятеро з чотирнадцяти здобутих воріт записав на своє конто поворотець Сантос, який, не забуваючи своєї ролі диригента нападу, цього року ґрає теж ролю головного стрільця — снайпера.

Юніори клюбу, не зважаючи на поважні (спричинені віково-метрикальними межами, а частинно дисциплінарними мотивами) перегрупування, окупували верхні щаблі табелі своїх кляс, дармащо працюють на вправах далеко менше, ніж інші, (наприклад, шкільна організація Бродв'ю Гайтс, із власним грищем та платним тренером). Цей доказ непересічної талановитости нашої молоді спонукує нас більш до обережности, ніж до гордости: хай дбають провідники і юні змагуни УАСК „Львів", щоб тут (як і деінде) наші таланти не стали нам прокляттям — замість благословенням!..

В клясі „А" юніорів єдині три пункти втрачено проти суперника-постраху, Італійського СК (1:1 1:2). Поза цим поковзненням були тільки, здобуті з більшим, чи меншим зусиллям, перемоги: 2:1 над Німецькою Централею, 1:0 і 4:2 над Мадярським СК, 8:0 і 9:0 над Гайвеймин, із Чеґрін Фолс, 3:0 над лідером групи Схід-Бродв'ю Гайтс, 3:0 над Загребом, 5:0 над Емпаєр Сакер Клаб, 5:0 над Піонерами — Чеґрін Фолс, 4:0 і 8:1 над Ментором і 10:0 над Караджорджом. Якщо „Львів" виграє свою останню залеглу гру, він — як чемпіон своєї Західної групи — змагатиметься в рішальній зустрічі з чемпіоном групи Схід за першенство цілої кляси „А". Теперішній стан українського лідера: пункти 25:3, ворота 64:7. Роман Росул, зайнятий здебільша в дорослій дружині, з 17 голями, веде перед серед стрільців, дармащо в юніорській дружині, грав ледве 50% змагань. На другому місці (з 14 воротами) опинився надійний пришелець із нижчої кляси — Роман Губач, якого по побратимськи підтягає „Роман Перший" (Росул). Як і минулого року, змагання „в найвищій юніорській клясі проходять у приспішеному темпі, щоб від початку вересня змагуни могли всеціло присвятитися шкільному футболові.

В клясі „Б" українці тільки раз стукнулися лобами (як рівний із рівним) — з Бродв'ю Гайтс (2:2). Поза тим були самі перемоги: над Італійцями 3:0, над Мадярами 3:0, над Донав Швабен 4:1, над Загребом 5:1, над Емпаєр СК 3:0, над Гайвеймин 3:2, над Німецькою Централею 4:1, над Караджорджом 8:2, Над Волтон Гілс 8:1, над Ментором 10:0. Пункти: 21:1, голі 50:10 — перше місце в табелі. Головні стрільці: Ростислав Чухрай (16), Михайло Губач — молодший (15), Олександер Росул — молодший (11).

З трьох дружин (бо більш немає) цього року створено групу резерв кляси „Б". Тут, де проходить дружина „Львова", там загалом „ніяка трава не росте". Дотеперішні гри й перемоги: 3:0, 2:0, 5:1 — проти Донав Швабен; 2:0, 6:2, 8:2 — проти Бродв'ю Гайтс. Пункти 12:0, ворота 26:5. Чільні стрільці: згаданий уже в кл. „Б" Михайло Губач (13), Ярослав Чухрай (10).

Тільки в свіжо-рекрутованій наймолодшій дружині кляси „Сі", де — за Цяпкою кажучи — не один „львов'янин" мусить уважати, щоб (від вітру).. не впасти з ніг, треба ще платити важку данину за науку. Але прошу, прошу і тут уже занотовано одну українську перемогу...

Успішними керівниками, успішних українських футболістів є: запряг Іван Жиґа й Осип Росул — у дорослій дружині; цей самий запряг, тільки в зміненому порядку відповідальности: Осип Росул та Іван Жиґа — для юніорів „А"; Ярослав Чухрай — юніори „Б"; Василь Багній — резерва кляси „Б". Тренером цієї резерви є бувший солідний змагун „Львова" — Яків Середа.

О-га.

Курс української культури на Оттавському університеті

Славістичний Відділ Оттавського Університету повідомляє, що в програмі зимового семестру 1971-72 р. відбудеться курс Української Культури. Завданням курсу є представити історію культури українського народу від пра-історичних часів до сучасної пори (ілюстрована картинами та фільмами). Особлива увага буде присвячена розвиткові образотворчого та архітектурного мистецтва, музики, літератури й театру на тлі народного побуту та суспільного, інтелектуального і релігійного життя.

Студенти, які приготовляються до бакалаврату одержать за курс 6 кредитів. Запрошується на цей курс крім регулярних студентів теж і усіх зацікавлених осіб.

Виклади починаються в середу 22-го вересня ц. р. і відбуватимуться раз на тиждень до квітня, від 6-ої до 8-ої години вечора.

Крім курсу української культури СЛВ 2071, Славістичний Відділ даватиме слідуючі українські курси:

SLV 0070: Elementary Ukrainian;

SLV 1070: Intermediate Ukrainian;;

SLV 3070: XIXth Century Ukrainian Prose;

SLV 7972: Lesia Ukrainka;

SLV 6972: Ukrainian Realistic Novel.

Реєстрацію на курси приймається до 1-го вересня ц. р. і проситься завчасу звертатися за відповідними формулярами та додатковими інформаціями на адресу:

Department of Slavic Studies, University of Ottawa, Ottawa, Ont., Canada, телефон: 231-2305.

РЕФОРМИ НІКСОНА — СЕНСАЦІЯ У СВІТІ

Проголошення президентом Ніксоном економічних реформ стало найбільшою сенсацією в широкому світі, бо вони близько і болюче заторкують також економіку багатьох чужих держав. Деякі західньо - европейські економісти лякаються, що Америка переходить до політики економічного протекціоналізму і встановить митні бар'єри, які внеможливлять експорт до Америки різнородних закордонних виробів. На світлині бачимо читача „Дейлі Мейл" у Лондоні.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ КАРИЧАК — член УНС Відд. 170 Т-ва Укр. Січ в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 10 серпня 1971 р. на 81 р. ж. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину Анастазію, дочку Марію, 3 синів: Івана, Иосифа і Володимира та 8 внуків. Похорон відбувся 14-го серпня 1971 р. на цвинтарі Holy Name, Jersey City, N.J.
Вічна Йому Пам'ять!
Д. Дядик, секр.

АННА ЯКИМІВ, членка УНС Відд. 342 Т-ва Запор. Січ в Картерет, Н. Дж., померла 31 липня 1971 р. на 83 р. ж. Стала членкою УНС в 1916 р. Полишила в смутку 4 замужні доньки, сина, 11 внуків і сестру. Похорон відбувся на цвинтарі Розгіл в Лінден, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
о. П. Мелех, секр.

СТАНИСЛАВ Ф. АДАМС — ветеран 2-ої Світової Війни, член УНС Відд. 137 ім. Б. Хмельницького в Вест Істон, Па., згинув в автомобілевому випадку 19 серпня 1971 р. на 56 р. ж. Нар. в Брукліні, Н. Й., став членом УНСоюзу 1951 р. Полишив у смутку дружину Маріянну, доньку Марлену, сина Томаса, 2 сестри і родину. Похорон відбувся 22 серпня 1971 р. на цвинтарі Holy Ghost, Wagnersville, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Колодруб, секр.

МИХАЙЛО ЛУЦИШИН — член УНС Відд. 363 Т-ва Укр. Козаків в Olean, Н. Й., помер 26 червня 1971 р. на 86 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1934 р. Полишив у смутку сина Миколая. Похорон відбувся 29-го червня 1971 р. на цвинтарі St. Bonaventure, Allegany, N.Y.
Вічна Йому Пам'ять!
Г. Леґенбавер, секр.

АЛЕКС БАРНА, член УНСоюзу Відд. 286 Б-ва св. Володимира в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 9 серпня 1971 р. на 70 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1963 р. Полишив у смутку дружину Вероніку. Похорон відбувся 12 серпня 1971 р. на цвинтарі в North Arlington, N. J.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Хеляк, секр.

ФРАНКО САВЧУК — член УНС Відд. 270 Б-ва св. І. Хрестителя в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 1 серпня 1971 р. на 75 р. ж. Нар. в с. Нова Мощаниця, Ровенська обл. Став членом УНС в 1947 році. Полишив у смутку дві доньки Ольгу і Віру, сина Роберта та 8 внуків. Похорон відбувся 5 серпня 1971 р. на цвинтарі св. Хреста в Арлінґтон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Островський, секр.

ОЛЕКСАНДРА ҐВЯЗДА — членка УНС Відд. 43 Т-ва Т. Шевченка в Гілсайд, Н. Дж., померла 14 липня 1971 р. на 65 р. ж. Стала членкою УНС в 1948 р. Полишила в смутку 2 доньки Євгенію і Віру, зятя, 3 внуків, брата. Похорон відбувся 17 липня 1971 р. на цвинтарі Еверґрін в Гілсайд, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Сиваник, секр.

ЙОСИФ КАШАЛАБА — член УНС Відд. 42 Т-ва Т. Шевченка в Пассейку, Н. Дж., помер на 78 р. ж. Нар. в с. Вільшаниця Велика, Україна. Став членом УНСоюзу в 1915 р. Був основником 42-го Відділу УНС. Полишив у смутку дочку Емілію, внука, правнука, сестру. Похорон відбувся 3 серпня 1971 р. на цвинтарі Cedar Lawn, Paterson, N.J.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Головачук, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 11-го ВЕРЕСНЯ 1971 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Квартальні збори Т-ва Б. Хмельницького 158 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі, при 216-218 Гренд Стріт. Управа просить заплатити залеглі вкладки і розмети за померших членів найдалі до 25-го кожного місяця. — П. Польний, предс., М. Кіт, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6607. Малі-Бубу приготовляє друге вбивство

Злющий Малі-Бубу, вождь змовників варунгів, продовжує свої екзекуції. Він не знає, що Тарзан і союзницьке плем'я тупів і бонгів посувається глибше в країну варунгів.

Хай буде, як кажеш, пане! Старого вождя мамадідів Міма не вб'ють публічно. Ми його потайки затруїмо!

Так, так, Кузу! Тепер поговорю із сином Міма. Він також, як сказано мені, не має для нас вартости. Тримай напоготові свого ножа, якщо він не схоче співпрацювати з нами!